

Arrest

nr. 181 012 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2011 huwt verzoeker in Kosovo met mevr. D. V., van Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoeker dient op 4 november 2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

1.3. Op 4 mei 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 22 juli 2014 wordt verzoeker afgevoerd van ambtswege.

1.5. Op 7 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker kennis neemt op 15 december 2014. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum : (...)1988

Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfs- recht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het negatieve samenwoonstverslag van de Lokale Politie dd. 13.05.2014 blijkt dat betrokkene niet meer op het echtelijke adres verblijft Volgens verklaringen van de referentiepersoon verblijft betrokkene voor enkele dagen te Brussel. Echter, tijdens meerdere huisbezoeken werd betrokkene nooit aangetroffen; persoonlijke spullen waren niet aanwezig. Buren verklaren dat betrokkene er nooit gewoond heeft.

Op 16.05.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies konden niet aan betrokkene worden betekend.

Op 22.07.2014 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege.

Aangezien het huidige adres van betrokkene niet gekend is, is het niet mogelijk deze bewijzen nogmaals op te vragen. Het is voor onze dienst dan ook niet mogelijk de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

1.6. Op 5 december 2014 dient verzoeker een aanvraag om herinschrijving in bij de gemeente Laken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt de verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), al dan niet in samenhang met de artikelen 2, lid 2, a) en b), 3, lid 2, b) en 13 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Eveneens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het eerste middel wordt weergegeven als volgt:

“Hoewel er duidelijk problemen zijn in het huwelijk van verzoeker, is hij op heden nog steeds gehuwd met zijn Belgische partner die het recht op gezinshereniging geopend heeft.

In een recente zaak werd de interpretatie van het artikel 42ter van de Vreemdelingenwet voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof. Er werd namelijk aangevoerd dat de huidige toepassing van de wet door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij het verblijfsrecht ingetrokken wordt van zodra er geen gemeenschappelijke vestiging van de echtgenoten meer is, in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 2, lid 2, onder a) en b), met artikel 3, lid 2, onder b), en met artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt :

« 1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinéa, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procédure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of

b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of

c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociale bijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De 'toereikende bestaansmiddelen' zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis ».

Het Europees recht en met name deze richtlijn van 2004/38/EG werden als volgt uitgelegd door het Hof van Justitie: "Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben."

Wanneer Dienst Vreemdelingenzaken echter het verblijfsrecht van een partner intrekt wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar wanneer het huwelijk nog niet ontbonden of vernietigd is, gaan zij uit van een verkeerde omzetting van het Europese naar het Belgische Recht.

In het arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, oordeelde het Grondwettelijk Hof dan ook dat, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.

Het Grondwettelijk Hof sprak zich in dit arrest niet uitdrukkelijk uit over de vraag of deze interpretatie ook van toepassing is op het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hoewel dit door de verzoekende partij gevraagd werd in het eenenveertigste middel in zaak nr. 5354, zie overweging B.38.1 van het arrest nr 121/2013. Het is echter niet noodzakelijk dat het Grondwettelijk Hof zich uitdrukkelijk uitspreekt over dit punt: de Europese Richtlijn en de interpretatie die daaraan gegeven wordt door het Hof van Justitie.

De Belgische Staat is aldus overhaast tewerk gegaan bij het intrekken van de verblijfsvergunning van verzoeker: hij had slechts tijdelijk de echtelijke woonplaats verlaten omwille van de ruzies tussen hem en zijn echtgenote, en hoewel er ernstige problemen zijn in het huwelijk en mogelijks plannen om uit de echt te scheiden, is het huwelijk zelfs op dit moment nog intact.

Overeenkomstig het Europese recht dat directe werking heeft en de gezaghebbende interpretatie ervan door het Europees Hof van Justitie, bestaat er aldus geen grond om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken zolang hij nog gehuwd is met de partner die voor hem het recht op gezinshereniging opende, zelfs wanneer zij niet meer samenwonen.

Zelfs wanneer het Grondwettelijk Hof deze bepaling in de Belgische Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk geïnterpreteerd werd, moet er uitgegaan worden van de draagwijdte die er door het Europees Recht aan gegeven wordt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus, door het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, een interpretatie gegeven aan het artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980, die niet conform is met de Europese wetgeving. De Belgische Staat heeft aldus de draagwijdte van het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet miskend door het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken hoewel het huwelijk tot op de dag van vandaag nog niet ontbonden is.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel gaat als volgt:

“Dat de bestreden beslissing in hoofdorde blijk geeft van een manifeste appreciatiefout in de lezing van het artikel 42 quater van de Wet van 15 december 1980, maar ook van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het door verzoeker ingediende dossier blijkbaar nauwelijks onderzocht heeft, terwijl hij er krachtens dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toch toe gehouden zou moeten zijn alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen.

Ook schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, daar dit vereist dat de administratieve overheid niet onredelijk mag handelen bij het opstarten van de besluitvorming, het aanleggen van een volledig dossier, het verzamelen van alle relevante gegevens, het interpreteren van min of meer vage door rechtsregels gestelde feitelijke voorwaarden en het inwinnen van deskundige adviezen.

Verzoeker was namelijk niet op de hoogte dat er meerdere huisbezoeken hebben plaatsgevonden en dat zijn verblijf mogelijkwel ingetrokken zou worden. Hij had de echtelijke woonst slechts tijdelijk verlaten, en werd er door zijn echtgenote niet van op de hoogte gehouden dat hij ambtelijk geschrapt werd. Indien Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker al zou hebben uitgenodigd om bewijzen van zijn situatie voor te leggen, dan heeft verzoeker in elk geval nooit briefwisseling in die zin ontvangen. Aangezien hij de echtelijke woonplaats verlaten had kon hij op dat adres in elk geval geen post ontvangen.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft in elk geval nagelaten om op zorgvuldige en volledige wijze een dossier aan te maken.

Tenslotte schiet de Belgische Staat te kort in haar formele zowel als materiële motiveringsplicht, daar er gesteld wordt dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die zouden kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht. Er blijkt echter nergens uit het dossier dat Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker hiertoe zou hebben uitgenodigd, en op basis van welke documenten Dienst Vreemdelingen dan alsnog de beslissing genomen zou hebben. De motivering is dus vooreerst niet pertinent (materiële

motivatieplicht). De beslissing lijkt niet te zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (het aanvoeren van minstens een begin van bewijs), zodat de beoordeling ervan ook niet correct gebeurd is en men op grond hiervan tot een manifest onredelijke beslissing gekomen is.

Verzoeker is bovendien niet in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing genomen is, zodat er hierdoor niet voldaan is aan de formele motivatieplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Gezien hun nauwe samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Eveneens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat op 15 mei 2014 bewijzen werden opgevraagd teneinde verzoekers situatie te onderzoeken conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, doch dat deze instructies niet aan verzoeker konden worden betekend. Verder worden de redenen uiteengezet voor de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en geen huidig adres gekend is.

Wat betreft de bevelscomponent van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat deze beslissing een motivering in rechte bevat, met name wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). In feite wordt gemotiveerd dat verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden "*werd geweigerd*" en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar inhoudelijke kritiek wordt geleverd op de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, wordt het middel onderzocht vanuit de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...]

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...)

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers.

Voormeld artikel vormt een omzetting van de artikelen 7, lid 2; 12, 13 en 14, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51 e.v.; zie ook bevestiging hiervan in GwH 26 september 2016, nr. 121/2013)

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is middels artikel 40ter, § 2, van dezelfde wet ook van toepassing op familieleden van Belgen die hun recht van vrij verkeer en verblijf in de Europese Unie niet hebben uitgeoefend, zogenaamde statische Belgen.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dient evenwel op uniforme wijze te worden uitgelegd. Eenzelfde bepaling die zonder meer van toepassing verklaard wordt op familieleden van zogenaamde statische Belgen en op familieleden van Unieburgers, kan niet op verschillende wijzen worden uitgelegd al naargelang zij betrekking heeft op een familielid van een statische Belg of een familielid van een Unieburger.

Daar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet primair van toepassing is op familieleden-derdelanders van Unieburgers en een omzetting vormt van bepalingen uit de richtlijn 2004/38/EG, dient dit artikel bij voorrang richtlijnconform te worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C 397/01–C 403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8).

De Raad wijst er verder op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, tevens rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

2.4. Wat betreft artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet werd in de voormelde memorie van toelichting van 2007 gesteld (p. 53-54): *“Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.*

Voor verdere toelichting omtrent de vijf gevallen vermeld in § 1, wordt verwezen naar hetgeen vermeld werd in het vorige artikel.”

De verwijzing naar *“het vorige artikel”* slaat in casu op artikel 42ter van de Vreemdelingenwet dat een gelijkaardige bepaling is als artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, doch in casu enkel van toepassing is op familieleden van Unieburgers die zelf Unieburger zijn.

Met betrekking tot artikel 42ter van de Vreemdelingenwet werd in de voormelde memorie van toelichting van 2007 gesteld (p. 51-52) dat *“Wat het 4° geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. In antwoord op een opmerking van de Raad van State, wordt er op gewezen dat de vereiste van gezamenlijke vestiging uitgelegd moet worden in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat hierbij dus niet om een vereiste van «permanent samenwonen» van de betrokkenen.”*

In dit kader is het nuttig te herinneren aan artikel 7, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG dat stelt: *“Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en*

die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

Uit artikel 7, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG en de voormelde memorie van toelichting uit 2007 volgt dat voor de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet de vereiste van "gezamenlijke vestiging" voortvloeit uit het gegeven dat het familielid, ongeacht de nationaliteit, de Unieburger moet begeleiden of vervoegen in de lidstaat, zoals ook volgt uit de bewoordingen van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie:

"53. Artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist eveneens dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat „begeleiden” of „zich bij hem voegen”, om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

54. Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogieriakhi, C-244/13, EU:C:2014:2068, punt 39)." (HvJ 16 juli 2015, c-218/14, Singh).

Uit het arrest Singh volgt duidelijk dat "gezamenlijke vestiging" in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet derhalve zodanig moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013) waar in het kader van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in antwoord op het 39ste middel wordt gesteld: *"B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen."* Verzoeker stelt dat deze uitlegging van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet door het Grondwettelijk Hof ook geldt voor artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is. Verwerende partij meent dan weer dat deze interpretatie niet naar analogie kan worden doorgetrokken. Het arrest van het Grondwettelijk Hof biedt hieromtrent geen duidelijkheid. Zo stelt het Grondwettelijk Hof vast: *"B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet."*

Het Grondwettelijk Hof antwoordt als volgt:

"B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond."

De Raad stelt vast dat de antwoorden vervat in B.35.6. en B.35.7 enkel betrekking hebben op het 38ste middel, met name de beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid dat zelf ook burger van de Unie is, vooraleer een duurzaam verblijfsrecht wordt verkregen. Het Grondwettelijk Hof heeft dus met betrekking tot het 41ste middel enkel uitspraak gedaan over dezelfde grieven zoals geformuleerd in het 38ste middel, maar niet over dezelfde grieven zoals geformuleerd in het 39ste middel, dit is de beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de gezinshereniger, wat in onderhavige zaak het onderwerp van betwisting is.

In elk geval, oordeelt de Raad dat een verwijzing naar het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof in casu niet langer dienstig is nu latere bindende rechtspraak van het Hof van Justitie bevestigt dat de vereiste van "gezamenlijke vestiging", dit is de vereiste dat het betrokken familielid en de Unieburger beiden verblijven in de gastlidstaat, ook geldt voor echtgenoten

De Raad benadrukt voor alle duidelijkheid dat de vereiste van "gezamenlijke vestiging" en de bindende uitlegging die daaraan wordt gegeven door het Hof van Justitie, ook geldt voor familieleden-

derdelanders van Unieburgers, dit is de categorie van familieleden waarop artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een einde wordt gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds met zijn Belgische partner is getrouwd, dat hij *“tijdelijk de echtelijke woonplaats”* heeft verlaten omwille van *“ernstige problemen”* in hun huwelijk, doch, hoewel er ernstige problemen zijn in hun huwelijk en er mogelijk plannen zijn om uit de echt te scheiden, het huwelijk *“op dit moment”* nog intact is. Verzoeker betoogt dat zolang hij nog gehuwd is, zelfs wanneer hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote, er geen grond is om zijn verblijfsrecht in te trekken.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing de echtelijke relatie niet in vraag wordt gesteld, maar dat er louter wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De gemachtigde baseert zich voor deze vaststelling op concrete elementen die steun vinden in het administratief dossier. Er wordt vermeld dat uit het samenwoonstverslag van de lokale politie van 13 mei 2014 blijkt dat de verzoeker niet meer op het echtelijke adres verblijft. Volgens de referentiepersoon verbleef verzoeker voor enkele dagen in Brussel. Hierbij wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens meerdere huisbezoeken bij de referentiepersoon niet kon worden aangetroffen en dat persoonlijke spullen niet aanwezig waren in deze woonst. In het verslag staat tevens dat de verzoeker volgens de verklaringen van de burens nooit heeft gewoond op het adres van de referentiepersoon. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker op 22 juli 2014 van ambtswege werd afgevoerd en dat zijn huidige adres niet is gekend.

Verzoeker werd op 22 juli 2014 van ambtswege werd afgevoerd, wat hij niet betwist. Uit de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen alsook uit het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, volgt dat een persoon van ambtswege wordt afgevoerd uit de bevolkingsregisters indien wordt vastgesteld dat deze persoon zijn hoofdverblijfplaats niet meer heeft op de plaats waar hij ingeschreven staat in de bevolkingsregisters én zijn actuele hoofdverblijfplaats niet kan worden achterhaald.

Bovendien volgt uit artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit, dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt, wordt verondersteld België te hebben verlaten, behoudens bewijs van tegendeel.

2.6. Verzoeker hekelt het onzorgvuldig handelen van de gemachtigde. Hij haalt aan dat hij niet op de hoogte was dat er meerdere huisbezoeken hebben plaatsgevonden en dat zijn verblijf mogelijksterwijs zou worden ingetrokken. Hij had de echtelijke woonst verlaten omwille van problemen met zijn echtgenote, waardoor hij in elk geval geen post meer kon ontvangen. Hij werd door zijn echtgenote ook niet op de hoogte gesteld van haar ambtelijke schrapping. Verzoeker betoogt verder dat nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij hem zou hebben uitgenodigd om elementen voor te leggen die zouden kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. Indien de gemachtigde hem al zou hebben uitgenodigd om bewijzen van zijn situatie voor te leggen, dan heeft hij in ieder geval deze briefwisseling nooit ontvangen. Aangezien hij de echtelijke woonplaats had verlaten, kon hij op dat adres immers geen post ontvangen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ambtshalve schrapping van 22 juli 2014 het gevolg is van meerdere huisbezoeken door de lokale politie waarbij verzoeker nooit werd aangetroffen op het echtelijk adres en negatieve samenwoonstverslag waaruit ook blijkt dat persoonlijke spullen niet aanwezig waren en dat burens verklaarden dat hij er nooit heeft gewoond.

Inzoverre verzoeker deze ambtshalve schrapping betwist, merkt de Raad op dat hij zich in rechte hiertegen kan verdedigen middels het instellen van een administratief beroep bij de minister van Binnenlandse Zaken, waarin artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen voorziet. Hij is daartoe in gebreke gebleven. De Raad heeft ter zake geen bevoegdheid – een beroep tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken is mogelijk bij de Raad van State –, en kan dus niet ingaan op enige argumentatie die betrekking heeft op de rechtmatigheid van de ambtshalve afvoering.

Het is echter niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich te baseren op de ambtshalve schrapping en het negatieve samenwoonstverslag om dan vast te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Het stond verzoeker vrij om het tegendeel te bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hem daartoe de mogelijkheid heeft gegeven. Zo bevinden zich in het administratief dossier twee brieven die door de verwerende partij werden opgesteld op 16 mei 2014 en waarin verzoeker wordt gevraagd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht informatie bij te brengen in het licht van het socio-economisch onderzoek conform artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet enerzijds en in het licht van de in artikel 42quater, §4 bepaalde uitzonderingssituaties anderzijds. In de begeleidende brieven wordt aan de burgemeester van de gemeente Denderleeuw de opdracht gegeven om de voormelde documenten te betekenen aan de verzoeker. In de bestreden beslissing wordt echter opgemerkt dat deze brieven niet aan verzoeker worden betekend. Hierbij wordt vermeld dat verzoeker op 22 juli 2014 werd afgevoerd van ambtswege. Dit betekent dat de gemeente heeft vastgesteld dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats heeft verlaten zonder dat hij hiervan aangifte heeft gedaan bij de bevoegde dienst van de gemeente en het onmogelijk was zijn nieuwe hoofdverblijfplaats op te sporen. In de bestreden beslissing wordt tevens benadrukt dat het huidige adres van verzoeker niet bekend is – hetgeen strookt met de voormelde afvoering van ambtswege –, waardoor het niet mogelijk was om de bewijzen nogmaals op te vragen. Hierdoor is het dan ook niet mogelijk om de situatie van verzoeker te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 41quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geheel niet blijkt dat verzoeker zijn werkelijke verblijfplaats kenbaar maakte aan het bestuur vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, gegeven dat er toe leidde dat hij niet op de hoogte kon worden gesteld van de ambtshalve schrapping, een mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht en de in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet opgevraagde informatie teneinde zijn individuele situatie te kunnen onderzoeken.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker zelf verhinderde dat verwerende partij hem kon contacteren teneinde verdere gegevens op te vragen in het licht van een mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen of stukken die door de betrokken vreemdeling niet kenbaar werden gemaakt, omdat hij zelf heeft verhinderd dat deze vraag om informatie hem niet kon worden betekend. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken vreemdeling (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Bovendien blijft verzoeker volledig in gebreke te duiden welke uitzonderingssituatie voorzien in deze bepaling die verhinderde dat toepassing werd gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op zijn situatie van toepassing was, laat staan dat hij een begin van bewijs aanbrengt dat is voldaan aan de bijkomende voorwaarden die in deze bepaling zijn gesteld. Evenmin bevat het verzoekschrift een toelichting omtrent zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst, elementen waarmee de gemachtigde conform artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden. Derhalve blijft zijn betoog op dit punt zuiver theoretisch en hypothetisch.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat uit het dossier niet blijkt op basis van welke documenten de gemachtigde zijn beslissing dan wel heeft genomen, waardoor de bestreden beslissing niet “lijkt” uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens en de gemachtigde op grond hiervan een manifest onredelijke beslissing heeft genomen, benadrukt de Raad nogmaals dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk uitdrukkelijk wordt aangegeven op basis van welke concrete gegevens werd besloten dat er tussen de verzoeker en de Belgische referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer is, waarna de gemachtigde op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet heeft besloten om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Immers wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat uit het negatieve samenwoonstverslag van de lokale politie van 13 mei 2014 blijkt dat verzoeker niet meer verblijft op het echtelijke adres, dat hij volgens de verklaringen van de referentiepersoon voor enkele dagen in Brussel verbleef, doch dat hij tijdens meerdere huisbezoeken nooit werd aangetroffen, dat er geen persoonlijke spullen werden aangetroffen in de woonst, dat burens hebben verklaard dat verzoeker er nooit heeft gewoond en dat hij uiteindelijke ambtshalve werd afgevoerd op 22 juli 2014. Deze motivering wordt duidelijk in de bestreden beslissing weergegeven, en vindt steun in de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Met name kan worden verwezen naar het zich in het administratief dossier bevindende “*Verslag van samenwoning van*

gezamenlijke vestiging", opgesteld op 13 mei 2014. Door het loutere betoog dat het voor hem niet duidelijk is op basis van "*welke documenten*" de gemachtigde "*alsnog*" de bestreden beslissing zou hebben genomen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde zich bij het nemen van zijn beslissing niet heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens of dat de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is. Verzoeker beperkt zich tot het louter uiten van deze kritiek, zonder evenwel concreet uiteen te zetten dat er zich in het administratief dossier elementen bevinden die zijn concrete situatie kenmerken en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de beslissing waarmee een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht.

In zoverre verzoeker middels zijn kritiek dat de gemachtigde het "*door verzoeker ingediende dossier blijkbaar nauwelijks onderzocht heeft*", verwijst naar de documenten die hij heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag om herinschrijving (bij de gemeente Laken) op 5 december 2014, die zich in het administratief dossier bevinden, kan de Raad enkel vaststellen dat deze documenten (betreffende onder meer zijn tewerkstelling in België) pas werden voorgelegd nadat de bestreden beslissing werd genomen. De gemachtigde kon op het moment van de bestreden beslissing dan ook geen kennis hebben van deze documenten, zodat hem niet kan worden verweten met dergelijke informatie geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker.

De Raad merkt op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt uit het administratief dossier genoegzaam dat meerdere huisbezoeken plaats hadden, dat een negatief samenwoonstverslag werd opgesteld, dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing ambtshalve was afgevoerd en dat toen het huidige adres niet was gekend.

Op het moment van de bestreden beslissing bleek derhalve niet langer dat verzoeker zijn Belgische echtgenote begeleidde of vervoegde, m.a.w. dat zij beiden verbleven in België.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om op het moment van de bestreden beslissing op basis van het negatieve samenwoonstverslag van 13 mei 2015, dat werd opgesteld na meerdere huisbezoeken, en op basis van de ambtshalve afvoering van 22 juli 2014, te besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

Aldus toont de verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat hij nog gehuwd is met zijn Belgische echtgenote.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de gemachtigde een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of dat hij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Gelet op wat wordt besproken in punten 2.3. en 2.4. maakt verzoeker een schending van de artikelen 2, lid 2, a) en

b), 3, lid, b) en 13 van de Burgerschapsrichtlijn niet aannemelijk. Evenmin wordt aangetoond dat er in casu sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES